

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Donar la mà des del cor

L'objectiu del Pla Pastoral Diocesà per a aquest any litúrgic és l'opció pels pobres. Estem vivint un temps de prova que ens convida a reflexionar sobre el que és realment important en la nostra vida cristiana. En aquest temps difícil, Déu ens demana que servim amb valentia i generositat tots els nostres germans i, especialment, els més vulnerables.

En el recés per preparar el temps d'Advent del passat mes de novembre, vam demanar a Déu que passés per la nostra vida i ens renovés el cor perquè fóssim capaços de trobar Crist en la Paraula, en l'Eucaristia i en els pobres. La meditació de Mn. Josep Matias, delegat de Càritas Diocesana de Barcelona, els testimonis que vam escoltar,

i els moments de silenci i d'adoració, ens van ajudar a reflexionar sobre com podem arribar a ser una Església que, amb l'ajuda de Déu, es posi al servei dels que més ens necessiten.

Els pobres són els destinataris privilegiats del missatge de la Sagrada Escriptura. El llibre del Gènesi explica que tenim un origen comú. Som membres de la mateixa família. En una família, els que són més febles reben més atenció. Déu vol que tots els éssers humans ens estimem com germans. Ell es preocupa per la vida de cada persona. És per això que, davant el sofriment dels pobres, Déu ens segueix preguntant: «On és el teu germà?» (Gn 4,9). No cal anar gaire lluny per trobar aquest germà.

Segons dades d'Oxfam Intermón, des de l'inici de l'actual pandèmia, la pobresa severa a Espanya ha augmentat en gairebé 800.000 persones per la Covid-19 i ha arribat als 5,1 milions.

L'apòstol Pau va entendre la humanitat com un tot i la va comparar amb un cos humà del qual tots formem part. Així ens diu: «Els membres del cos que semblen més febles són els més necessaris. [...] Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12,22.26).

Igualment, si llegim l'Evangelí atentament, descobrirem que Jesús es desviava pels marginats. Es commovia profundament quan algú patia. Per això, som fidels a Crist quan el servim a través dels més necessitats (cf. Mt 25,31-46).

En aquest recés d'Advent vam poder descobrir quin és el somni de Déu. Déu somia que algun dia tots lluitarem units per un món més just i més frater. Déu somia que el Regne de Déu s'obrirà pas en un món ferit.

Demaneu al Senyor que les seves paraules vagin de la ment al cor i del cor a les nostres mans. Que la persona més fràgil i desorientada sàpiga, a través nostre, que hi ha Algú que el busca i que l'estima.

Benvolguts germans i germanes, hi ha moltes persones que estan patint les greus conseqüències de la crisi. Sapiguem ajudar als pobres amb la pregària, amb la compassió i amb els nostres recursos. Ells ens necessiten més que mai. No oblidem que els sagraments, especialment l'Eucaristia, són «fàrmacs d'eternitat», com diuen els sants pares de l'Església.

Maria ens ajudarà en aquesta missió. Ella és la mare dels pobres. Ella és, com diu bellament sant Joan d'Àvila, la infermera de l'hospital de la misericòrdia de Déu on els nafrats es curen.

ACTUALITAT

L'Arquebisbat de Barcelona crea un web per ajudar a recuperar el turisme

El passat 4 de març, l'Arquebisbat de Barcelona, a través del Secretariat de Pastoral de Turisme, Peregrinacions i Santuaris, va presentar el web <https://turismereeligios.barcelona>, com a eina pastoral que posa el seu patrimoni cultural al servei de la recuperació del sector del turisme a la diòcesi. El nou portal, creat per afavorir l'experiència i l'accés a la informació pels turistes i per a les en-

titats civils que promocionen el turisme, ofereix molts serveis. Entre ells, facilita la localització i promoció de visites a temples diocesans tan importants com la basílica de la Sagrada Família o els principals esdeveniments religiosos i les seves tradicions a Barcelona. Segons Mn. Josep Maria Turull, director del Secretariat de Pastoral de Turisme, Peregrinacions i Santuaris de l'Arquebisbat de

FOTO: RAMON RIPOLL

Barcelona, «en aquests moments difícils, l'Església de Barcelona ha d'ajudar la societat i el poble de Déu amb totes les eines de què disposa. I aquest web, on es veu tot el patrimoni cultural i cultural que l'Església de Barcelona ofereix, es posa al servei de tothom, però especialment del teixit turístic i econòmic de la diòcesi, per ajudar a la seva recuperació».

ENTREVISTA

Mantenir la flama de la fe

IMMA CANO I XAVIER GARÍ

El desembre de 2019, un grup de famílies amb fills en escoles i esplais cristians, que organitzaven una pasqua familiar, es van plantejar mantenir el caliu de la Pasqua la resta de l'any. Amb un mètode semblant d'activitats vivencials, de formació/reflexió i de pregària, tant per als fills com per als pares, van crear el col·lectiu «Som cristians». «Si perseverem com a pares i famílies, com van fer els nostres pares amb nosaltres, la flama de la fe anirà passant de pares a fills, com ha estat sempre», afirmen l'Imma Cano i en Xavier Garí, matrimoni impulsor del col·lectiu (www.somcristians.cat).

Què proposeu des de «Som cristians»?
Fem activitats per a tota la família, però també per a adults. En diem *comunitat* a les famílies originals amb les quals vam començar presencialment, i continuarem amb elles passada la pandèmia, però afegint algunes activitats virtuals. En canvi, els nous arribats per internet —web, xarxes socials, el nostre canal *Youtube* o de les sessions virtuals que fem— conformen el *col·lectiu*, que sempre seguirà virtual per raons de distància geogràfica.

La pandèmia ha propiciat un augment del col·lectiu?

La virtualitat ens ha permès trobar-nos *online* i també arribar a més gent, que potser en aquests temps ha necessitat i necessita més accés a propostes com les nostres, a causa de la duresa d'aquests mesos de confinament i pandèmia. I el fet de no demanar regularitat, ni cap compromís més que el del desig interior d'anar a més, facilita la trobada i fomenta una implicació lliure més adaptada a les necessitats de cadascú.

Creieu que cal reivindicar-nos com a cristians?

No es tracta de reivindicar-nos. Jesús no es va reivindicar; en tot cas, reivindicava el Regne. La qüestió, per tant, és viure la fe de forma senzilla i autèntica, a la manera dels primers cristians, i que això generi en nosaltres una veritable conversió quotidiana que s'encomani als fills.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Un *no* que interpel·la

«Em vaig aturar davant l'aparador d'uns magatzems. Els jersei que s'exposaven em cridaren l'atenció. Feia dies que pensava que me n'havia de comprar un». Així començava el relat una dona d'una trentena d'anys, catòlica practicant, casada i amb tres fills. Catequista a la parròquia i compromesa en un voluntariat social. Continua explicant: «Entotsolada mirant el jersei, observo que un home, més o menys de la meua edat, s'apropa, s'atura a prop meu i, allargant la mà amb gest de petició, em diu: "Em pots ajudar?". Sense pensar massa, una mica desconcertada pel trencament del meu diàleg interior, polaritzat pel jersei de l'aparador, també una mica espantada per aquella presència invasora, vaig reaccionar amb un no rotund. L'home baixà els ulls amb un aire de tristesa i seguí carrer avall. Vaig quedar uns segons aturada mentalment, també físicament. De seguida, vaig pensar que m'havia equivocat. No li havia dit ni una paraula amable. L'havia refusat, dominada per la por. I la reflexió seguí: Jo que em sento catòlica, que prego, que vaig a missa, que sé que estimar el proïsme és el segon manament, semblant al primer... Per què m'he deixat dominar per

la por, motivada per una irrupció no esperada, per l'aspecte de la persona? Ja sé que hi ha organitzacions i entitats que acullen persones en aquesta situació, jo hi he col·laborat... Per què no l'hi he adreçat a una, o per què no li he donat unes monedes? O potser no he descobert el germà necessitat, fill de Déu, en aquell home? No he estimat el proïsme, per què no l'he ajudat?»

Qui no s'ha trobat en una situació com aquesta, o semblant? Qui no s'ha perdut en un mar de dubtes sobre si actua bé ajudant, o si hauria de remetre la persona a una institució? Qui no s'ha sentit trasbalsat davant la quantitat de persones que demanen ajut, com a conseqüència de la crisi laboral que tenalla tantes famílies? «Mai no faltaran pobres en el país; per això et mano que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país» (Dt 15,11).

No podem restar impassibles a les crides de la caritat fraterna, ajudant les institucions o les persones. Els pobres són un amor preferencial del Pare de tots. «El els responia: Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc 3,11).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El servicio de cada día

HNA. M. DE LOS ÀNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En la carta apostòlica *Patris corde*, con motivo del 150 aniversario de la declaración de san José como patrono de la Iglesia universal, el Santo Padre nos hace una confidencia; lo hace con una gran delicadeza, propia de san José, podríamos decir. En una de las notas finales de la carta, el Papa escribe una oración con la que se dirige cada día al santo al final de laudes. Oración «tomada de un libro de devociones francés del siglo XIX». La plegaria expone las necesidades, «expresa devoción, confianza y un cierto reto a san José: "Que no se diga que te haya invocado en vano y, como puedes hacer todo con Jesús y María, muéstrame que tu bondad es tan grande como tu poder".»

El Papa expone en su escrito verdades ciertas y bellas; los ojos en la

lectura y el corazón en la contemplación se van tras ellas. Al mismo san José, le pedimos que nos ayude a seguirle como modelo, que nos conceda «gracia, misericordia y valentía», y nos defienda de todo mal.

Con el «custodio del Redentor y esposo de la Virgen María» amemos y sirvamos a la Iglesia. Seamos custodios de nuestros hermanos, fieles servidores cada día; con la lógica del amor que «es siempre una lógica de libertad, y José fue capaz de amar de una manera extraordinariamente libre. Nunca se puso en el centro. Supo cómo descentrarse, para poner a María y a Jesús en el centro de su vida».

Lo encomendamos a nuestra Madre María.

Lectures de la missa diària i santoral

15. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciriac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ Divendres [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominic; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.)
[Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

COMENTARI

[Aquest diumenge es poden llegir les lectures del cicle A, amb el prefaci propi del cec de naixement: *1Sa 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41* (o bé: 9,1.6-9.13-17.34-38)]

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complet setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgés, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construï un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

Salm responsorial (136)

R. Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorrança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.

Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entristit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió». R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralizés la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron las murallas de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destrozaron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron / nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.

¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodem: «Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios».

«Déu envià el seu Fill per salvar el món gràcies a ell»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La Quaresma és temps de renovació de la vida cristiana, per preparar la propera celebració de la Pasqua en què renovarem els nostres compromisos baptismals.

I sabem que tota renovació cristiana es fonamenta en l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist. Ens ho ha dit l'evangelista Joan amb tota claredat: «Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». El Fill de Déu s'ha encarnat en Jesucrist per pur amor de Déu. D'aquesta manera, Jesús, amb les seves paraules i amb les seves obres, s'ha convertit per a nosaltres en signe de l'amor misericordiós de Déu envers la humanitat, fins al punt de donar la seva vida per tots nosaltres: «Havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem», ens dirà el mateix evangeli de Joan, a la missa vespertina del Dijous Sant. Davant la manifestació de l'amor de Déu en Jesús hi ha dues actituds: acceptar-lo o no; creure en ell o no. Déu es manifesta però no s'imposa; es manifesta en signes humils que cal saber acceptar. Però no tots ho fan; és més, la majoria no ho descobreixen o no ho accepten: «La llum ha vingut al món, i els homes s'han estimat més la foscor que la llum», ens ha dit sant Joan.

Quan Jesús va ser mort en la creu, va ser exalçat per Déu en la resurrecció i els deixebles van començar a creure en ell com a Fill de Déu. «Com Moisès enlairà la serp en el desert, així ha de ser enlairat el Fill de l'home, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna», ens ha dit Jesús. Només després de mort i resuscitat, hem cregut en ell i hem contemplat en ell l'incommensurable amor de Déu.

Nosaltres hem cregut en ell, hem estat batejats en nom seu, i formem part de la seva comunitat de deixebles, que és l'Església. La nostra missió davant del món és la de ser els seus testimonis, però també els seus continuadors: signes i testimonis del seu amor envers tothom.

Donem gràcies a Déu, perquè en Jesucrist ens ha mostrat la immensitat del seu amor. De fet, d'aquí uns dies, en el Tridu pasqual, contemplarem la pregonesa d'aquest amor, en Crist, mort i resuscitat. Que aquest mateix amor amari la nostra vida sencera.

Agenda

Acte inaugural de l'any de la família «Amoris Laetitia». Diumenge 21 de març (18.30 h), el cardenal Joan Josep Omella presidirà aquest acte diocesà, a la basílica de la Sagrada Família.

«L'eutanàsia: ben viure, ben morir». L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) i l'Institut Borja de Bioètica-URL organitzen una doble jornada acadèmica *online*, els dies 24 i 25 de març, de 16 a 18 h, en la qual participaran diferents professionals del món sanitari i professors de diverses institucions acadèmiques de Catalunya, que reflexionaran sobre aquest tema d'actualitat.

Cal inscriure's a: www.edusantpacia.cat, on també hi trobareu el programa complet. Per seguir les jornades, caldrà que envieu un c/e amb la vostra petició a: comunicacio@edusantpacia.cat, del qual rebreu l'enllaç per connectar-vos.

Concert d'orgue a la catedral. Dimecres 17 de març (20 h), concert d'orgue interpretat per Jean-Baptiste Robin, organista de la Capella Reial del Palau de Versalles.

Rèquiem de Mozart. Divendres 26 de març, a les 18.30 i a les 20.30 h, Rèquiem

de Mozart, a càrrec de l'orquestra Joficat, amb Grigor Palikarov i el Cor Madrigal. A la basílica de Santa Maria del Mar. Venda d'entrades a: t. 933 197 570 – festival-millenni.com/entrades/ – entradesdevanguardia.com

Asociación de Adoradoras del Santísimo Sacramento (Esclavas del Sagrado Corazón, c/ Mallorca, 234). Dijous 18 de març (12 h), oració al Santíssim Sacramento seguida d'Eucaristia a les 12.30 h.

Vivint el Tridu Pasqual. Els dies 1, 2 i 3 d'abril, recés dirigit per Mn. Francisco Javier Recabarre, a la Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat, t. 933 751 102). Amb les degudes mesures de seguretat per la Covid-19. Informació i inscripcions: t. 933 751 102.

In memoriam

Mn. Joan Sanmartí Roset. Aquest prevere de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist, el 6 de març, als

82 anys. Va néixer el 27 de març de 1938 a Barcelona. Un cop finalitzat el batxillerat, va cursar filosofia i teologia al Seminari Conciliar de Barcelona i fou ordenat prevere l'any 1961. En-

Confessionaris «CovidFree».

El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, el passat diumenge 7 de març va beneir els nous confessionaris que s'han instal·lat a la parròquia de Sant Ot, de Barcelona. Els nous espais estan equipats amb totes les mesures de seguretat, per minimitzar el risc de contagi de coronavirus. Aquesta iniciativa coincideix amb la intenció de pregària del papa Francesc, feta pública aquest mes de març, en què s'anima a descobrir la força de renovació personal que té el sagrament de la confessió en la nostra vida.

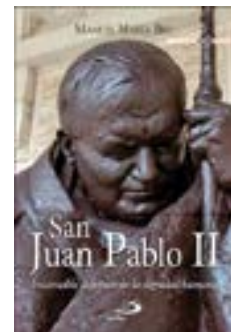

FOTO: RAMON RIPOLL

tre els anys 1963 i 1974 va ser missioner en diverses diòcesis de Xile. De retorn a Barcelona, fou rector de les parròquies de Sant Miquel Arcàngel, de La Verge del Pilar, i de Santa Maria, de Cornellà. L'any 2005 fou rector de la parròquia de Sant Ramon Nonat de Barcelona. Les exèquies van tenir lloc el dilluns 8 de març, a la parròquia de Santa Maria, de Cornellà de Llobregat i les va presidir el cardenal Martínez Sistach, company de curs de Mn. Sanmartí.

Llibres

San Juan Pablo II. Incansable defensor de la dignidad humana, de Ma-

nuel María Bru. En este libro de 414 páginas, de la Editorial San Pablo, el sacerdote y periodista Manuel María Bru, que acompañó al papa Juan Pablo II

en muchos viajes y visitas pastorales, narra en esta biografía su complejo pontificado y describe al Papa de las grandes concentraciones y la globalización como lo que fue en realidad: no un hombre de multitudes, sino de gestos y de personas.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Dar la mano desde el corazón

El objetivo del Plan Pastoral Diocesano para este año litúrgico es la opción por los pobres. Estamos viviendo un tiempo de prueba que nos invita a reflexionar sobre lo que es realmente importante en nuestra vida cristiana. En estos tiempos difíciles, Dios nos pide que sirvamos con valentía y generosidad a todos nuestros hermanos y, especialmente, a los más vulnerables.

En el retiro para preparar el tiempo de Adviento del pasado mes de noviembre, pedimos a Dios que pasara por nuestra vida y renovara nuestro corazón para que fuéramos capaces de encontrar a Cristo en la Palabra, en la Eucaristía y en los pobres. La meditación de Mn. Josep Matias, delegado de Caritas Diocesana de Barcelona, los testimonios que escuchamos, y los momentos de silencio y adoración, nos ayudaron a reflexionar sobre cómo podemos llegar a ser una Iglesia que, con la ayuda de Dios, se ponga al servicio de los que más nos necesitan.

Los pobres son los destinatarios privilegiados del mensaje de la Sagrada Escritura. El libro del Génesis explica que tenemos un origen común. Somos miembros de la misma familia. En una

familia, los que son más débiles reciben más atención. Dios quiere que todos los seres humanos nos amemos como hermanos. Él se preocupa por la vida de cada persona. Es por ello que, ante el sufrimiento de los pobres, Dios nos sigue preguntando: «¿Dónde está tu hermano?» (Gen 4,9). No hace falta ir muy lejos para encontrar a este hermano. Según datos de Oxfam Intermón, desde el inicio de la pandemia, la pobreza severa en España ha aumentado en casi 800.000 personas por la Covid-19 y ya ha alcanzado un total de 5,1 millones.

El apóstol Pablo entendió la humanidad como un todo y la comparó con un cuerpo humano del cual todos formamos parte. Así nos dice: «Los miembros que parecen más débiles son necesarios. [...] Si un miembro sufre, todos los demás sufren con él» (1Co 12,22-26).

Igualmente, si leemos el Evangelio atentamente, descubriremos que Jesús se desvivía por los marginados. Se conmovía profundamente cuando alguien sufría. Por ello, somos fieles a Cristo cuando le servimos a través de los más necesitados (cf. Mt 25,31-46).

En este retiro de Adviento pudimos descubrir cuál es el sueño de Dios. Dios sueña que algún día todos lucharemos unidos por un mundo más justo y más fraterno. Dios sueña en que el Reino de Dios se abrirá paso en un mundo herido.

Pidamos al Señor que sus palabras vayan de la mente al corazón y del corazón a nuestras manos. Que la persona más frágil y desorientada sepa, a través nuestro, que hay Alguien que le busca y que le ama.

Queridos hermanos y hermanas, hay muchas personas que están sufriendo las graves consecuencias de la crisis. Sepamos ayudar a los pobres con la oración, con la compasión y con nuestros recursos. Ellos nos necesitan más que nunca. Y no olvidemos que los sacramentos, especialmente la Eucaristía, son «fármacos de eternidad», como dicen los santos padres de la Iglesia.

María nos ayudará en esta misión. Ella es la madre de los pobres. Ella es, como dice bellamente san Juan de Ávila, la enfermera del hospital de la misericordia de Dios donde los llagados se curan.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT